

Kvindeforenings Organ „Hvad vi vil“ —, som var valgt til Delegeret for Dansk Fredsförening. Følgende er Hovedindholdet:

Fru Meyer beklager, at hun paa Grund af Sygdom er ude af Stand til at være til Stede, og udtaler, at danske Kvinder, der arbejder for deres Køns Frigørelse tror, at den Sag maa gaa Side om Side med Fredssagen. De, for hvem hun er Repræsentant, sender en hjertelig Hilsen til den engelske Nation, hvis Energi er de danske en Opmuntring i deres Kamp for den samme Sag. De føler Harme over, at medens der forholdsvis ingen Fond findes til Opdragelse af hjemløse Børn, fattige og syge, kastes Millioner bort til militære Øjemed. Danske Kvinder vilde lægge særlig Vægt paa den Side af Sagen, der vedrører Opdragelsen: „De føler, at det er nedværdigende at lære vore Sønner den store sociale Løgn, at det er en Dyd at slaa ihjel, medens samtidig dermed Mødrene lærer Børnene: „Du skal ikke ihjelslaa“. Saaledes bringes Ungdommens Samvittighed i Modstrid med Samfundets Samvittighed. Vi Kvinder ønsker derfor at bringe den sande personlige Samvittighed til at sætte sig op imod Samfundets Samvittighed. I samme Grad som Kvinden derfor bliver sat paa lige Fod med Manden, i samme Grad vil Fredssagen vinde i Styrke“.

„Man maatte ikke sige: „Overlad det til Mændene, eftersom de nu i Tusender af Aar har haft med det at gøre!“ De havde ikke støttet det saa over Maade vel. Hun troede, at om Kvinderne var blevne kaldte til Hjælp i denne og andre Sager, saa vilde det godes, det rettes og det sandes Styrke være bleven fordoblet.“

Miss P. H. Peckovers Forslag blev enstemmig vedtaget.

(F+A) B.

Madadressen.

Efter at Adressen er indsendt, er der indløbet ikke mindre end 514 Underskrifter og tillige adskillige Bebrejdelser over, at den ikke i længere Tid maatte have cirkuleret

da der selvfølgelig kunde vindes flere hundrede tusende Underkrifter paa den. Vi tvivler ikke paa Rigtigheden heraf, men vil her kun til vort Forsvar sige, at Kvinderne, som maatte føre Kolporteringen ved frivilligt Arbejde raadede ikke over saa mange Kræfter, at der i den korte Tid kunde gøres mere, og vi ansaa det paa høje Tid, at den Sag blev sat under Debat i Kommunalbestyrelsen.

For Resten har der dog ogsaa været dem, som har nægtet at skrive under. Nogle af den Grund, at de mente, man ikke skulde komme bønlig og bede Kommunalbestyrelsen, men derimod gaa til Staten og forlange, at den skulde tvinge Kommunen til at bespise Børnene, andre af den Grund, at dette smukke Foretagende at besvise de smaa nødlidende Børn, burde være i den private Godgørenheds kærlige Hænder og ikke overlades til det kolde offentliges Virksomhed. — Men et har dog alle været enige om — at *bespises skulde de fattige Skolebørn*.

Værd at lægge Mærke til.

Fra Indien er der sendt Dronning Viktoria en Ansøgning om at forandre den bestaaende Lov, at Pigebørn bortgiftes fra det tiende Aar. Man ansøger om at sætte Aldersgrænsen fra det fjortende Aar. Petitionen er undertegnet af to tusende Personer, paa en Papirsrolle af 60 Fods Længde.

De indiske Kvinders sorgelige Stilling, har givet Anledning til, at en rig amerikansk Dame, Kate Drexel, anvender hele sin store Formue paa 1,600,000 L. til at hjælpe dem. I Nærheden af Washington har hun købt en stor Ejendom Arundel, hvor hun opfører et Kloster med Skoler til unge indiske Kvinders Opdragelse.

Det er ikke alene i Amerika, at man betror Kvinder kommunale Embeder.

I Cranesco i Rumænien er Fru Anna Tonesco Byfoged, hendes Svigerinde Alex-

andrine Tonesco er udnævnt til at være hendes Medhjælper. Sidstnævnte er desuden Fredsdommer i en anden Kommune.

I Kalyniana i Transylvanien hersker endnu den Skik fra gammel Tid, at der hvert Aar den 12te Juli afholdes et Giftermaalsmarked. Faderen fører sine Døtre til Markedet med hele deres Medgift paa en Vogn. Naar de er ankommet til Markedet, raaber Faderen med høj Røst:

„Jeg har en Datter at gifte bort; hvem har en Søn, som ønsker at faa sig en Kone?“

Køberne fremstiller sig, raadslaa om Medgiften og Pigens Værd, og Salget ender med, at der tømmes nogle Glas.

Meddelelser.

Til Medlemmerne af **Kvindelig Fremskridtsforening**. Mandag den 26. Januar Aften Kl. 8 $\frac{1}{2}$ slutter Hr. cand. polit. Helsing sine socialøkonomiske Foredrag. Derefter Prøvevalg af ny Bestyrelse. Efter Tur afgaar nemlig Fruerne Meyer, Bajer, Holm og Jørgensen, af hvilke *ingen* kan modtage Genvalg.

Medlemmernes Opmærksomhed henledes herpaa, og tillige bedes bemærket, at der egentlig skal vælges **6 ny Bestyrelsesmedlemmer** inklusive en ny Formand, da de tvende Suppleanter i Aarets Løb er indgaaede i Bestyrelsen. Et talrigt Møde forventes.

Fastelavnsmandag den 9de Februar afholdes i Foreningen Fastelavnsløjer og Bal. Entré 1 Kr. Medlemmer kan medtage Bekendtø.

Generalforsamling afholdes Mandag den 23. Februar.

Bladet omdeles igennem Postvæsenet. Klager over Forsømmelser i Omdelingen bedes, helst skriftligt, sendte til det nærmeste Poststed.

1)

Mens Line venter paa Vognen,

Sang-Monolog
af *Jenny Lazarus*.

Skrevet til kvindelig Fremskridtsforenings Stiftelsesfest den 10. November 1890.

Skuapladsen forestiller et hyggeligt Værelse.

Line kommer festklædt ind.

Mel.: Vi sidder sammen, som vi kan bedst.

I Kisteklæderne jeg da kom,
og Klæ'er er vigtigt nuomstunder;
især vil Mændene snakke om
vor Klædedragt, den ikke sund er;
snart Tøjet er for stramt, og snart for vidt,
snart der for meget er, og snart for lidt.
De véd ej, hva'
vi helst skal ha'e;
de altid Moden kritiserer.

De har saa travlt med at tæ'e paa Vej
mod vore farlige Korsetter;
men selv de gerne maa pynte sig
med stive Flipper og Manchetter
og Humbug og hvad der nu hører mer
til Pynten for en mandig Kavalier;
om Sundhed saa
ej tales maa —
den intet har med dem at gøre.

Men det er ogsaa kun tomme Ord,
naar saadan de vil ræsonnere;
ti naarsomhelst paa vor kære Jord
det gælder om at inkludere,
de ynder nok lidt ydre Politur
og foretrækker helst en smuk Figur.
Hvem Stads og Pynt
foragter kønt,
Hun pænt faar Lov at sidde over.

Nu venter jeg blot paa Vognen for at
komme afsted. — Det er ogsaa kedeligt, at
Gaderne i det kære Folkets København —
lige som saa meget andet her til Lands —
altid er i Stykker, saa man skal være nød-
saget til at køre, dersom man vil naa tør-

skoet ind paa Asfalten, hvor vi nu kunde
have det ret fornøjeligt, hvis de gode Herrer,
der vaager saa ømt over vor Sundhed, vilde
bære deres — vistnok lige saa nyttige som
klædelige — Spaderestokke saaledes, at vi
ikke hvert Øjeblik var udsatte for at faa et
Øje stukket ud med en af disse Tingester.
— Det er nemlig ganske morsomt at betragte
saadan en Asfalt-Løve. Med mandig Værdig-
hed:

Mel.: Kvinden ustadig er.

Kommer han drivende,
tror sig henrivende,
paa Skægget snoende,
som svagt er groende,
for Smaasten gruende,
naadigt os skuende
og gennemheglende,
flittigt sig spejlende
i de Ruder blanke,
der opta'er mest hans Tanke,
og denne Løve, han
sig kalder en Mand —
— en Mand — en Mand —
ak! han kalder sig en Mand.